

עיתונות חופשית:

סע לישראל וזכה ב"פוליצר"

אתה בריא ואינסליגנטי, אם אתה אוהב את הווהה של שרות ביחידת מחץ בארץ של ריונות, חול ופרסום, ערים היסטוריות ויישובים מודרניים, הצטרף ל"מיטרת פלשתינה".

כרות נושאן הזמנה זו קישט את הקירות כרחבי בריטניה באמצע שנות ה-40. כיום אתה צפוי לראות כרות דומות כפי רודורי בתייהספר לעיתונות האמריקאית. אלא שהפעם הם יאמרו: הצטרף לגריות העיתונות במיוחדיתכון, ותזכה בפרס פר ליצר — הגינות אינה הכרחית, צריך רק גישה פוליטית נכונה".

למרות — ויתכן שבגלל — קובלנה תיהם המתגברות של תומכיישראל, שניציגי העיתונות שם הכריזו מילחמה על המדינה היהודית, פרס פוליצר, שהוא אותהכבוד העיתונאי האמריקאי הגדול ביותר, הוענק בכל אחת משלוש השנים האחרונות לכתב מיוחדתיכונה.

יש להודות שהנטייה האנטיישראלית בסיקור העיתונאי האמריקאי אינה חדשה. כבר ב-1974, בעיקבות מילחמת יום-הכיפורים, שאל עיתונאי אמריקאי נכבד, סול שטרן, במאמר שפירסם בכתביעתו: "האם העיתונות האמריקאית ננחה את ישראל?"

זוכה הראשון בפוליצר הוא תומאס פרידמן, אשר סיים כאחרונה חמש שנות שרות כראש מישרד נידורק טייס בירד

שלים. פרידמן הוא מיקרה נדיר של עיתונאי שזכה פעמיים בפוליצר: את הקודם קיבל על סיקור מילחמת-הלבנון.

במהלך אותם מאורעות כביירות, גיהל פרידמן עם דסקהחוף של טייס מאבק שהתגלגל לעמודיהם של כמה כיתביעת. פרידמן שיגר מירב נועם לעורכיו, בהתלך נגד שהם מחקו את המילה "ללא אכתנה" מדי וחוו על ההפצצה הישראלית כביירות. עיקר תלונתו של פרידמן היה: "כאשר אני אומר שהישראלים מפציצים איורים אלה ללא-אב-חנה, אני מתכוון, ללא אכתנה, ואני יודע על מה אני מדבר".

למען ההגינות, פרידמן כתב כמה סיקור רים, מאמרים וניתוחים בלתי-רגילים על הפוליטיקה והחברה הישראלית, למרות נט ייתו לחזור ולצטט שוב ושוב את אותם האנשים, כמו מירון בנבנישתי ורודי הארטמן. אבל סיקורו היומיומי נראה מוגבל לכל סיקור ששימעון פרס, יוסי ביילין ונמרוד נוביק בה רו להרליף לו באתו יום.

זכה אחר בפוליצר היה קודמו של פרידמן בתפקיד, רייוויד שיפלה. הוא קיבל אותו על סיפורו ערבי ויהודי — נשמות פנועות בארץ המוכבחת.

שיפלה היה חלוץ גם בתיאור, מה שהפך התחביב של הכתבים הזרים היושבים בתל-אביב: כיצד ישראל מאבדת לא רק את נישמתה, אלא אף את סודותיה המוסריים.

שיפלה משתמש במיוחד בשואה כבנסק. במיקרה אחד הוא מספר סיפור על ניצולת שואה שנחברתה ביקר אסירים פלסטיניים בלבנון, ואשר סירבה לענות לצעתו של אחד מהם ש,אוצאר הוא אושוויץ, מפני ש.הוא מאחורי-סטריגים, ואני חופשייה".

לאן פרנקל מוושט פוסט הוא הזוכה האחרון בפרס, עבור סיקור האיני תיפאדה. נראה שהוא קיבל את הפרס מכיוון שסבל מהשעיה זמנית של תעודת-העיתונאי שלו, בגלל סיפוריו שקישרו את צה"ל עם הרצח של אברג'יהאד.

מעניין למדי שבשעה שהשעיתם של פרנקל וכתב האן-בטי. מרטין פלטר, גרמו לזעקה גדולה כאן, כמעט איש בארצות-הברית לא שם לב כאשר ירדו, באפריל שעבר, עשתה מעשה חמור הרבה יותר, עת גירשה את ריק דיוויס מאן-בטי. כתב הטלוויזיה האמריקאי היחיד היושב בעמאן. נוסף על כך שללה ממשלת-ירדן את הת עוודתו משני עיתונאים ערביים, העובדים עם עבור ושוניטון פוסט וניורוק טייס. גם אם מישרה הבחין בכך, איש לא אמר מילה.

הזוכית המגדלת פועלת בצורה הרבה יותר יעילה כאשר בוחנים את ישראל ולא את שכניה. קבוצת קאמרה, כלביהשמירה לגבי-התיקשות, ציינה שבין מאי וילי שעבר, נר ורק טייס דיווח על מותם של 198 פלס

טינים, 47 כתוצאה מהאיניפאדה ר151 בירי ערכים אחרים בלבנון. 47 חללי האיניפאדה זכו בסיקור עיתור נאי של 417 אינצ'ים, כלומר עשרה אינצ'ים לחלל. ואילו המתים בלבנון זכו בסך הכל ב-87 אינצ'ים — כלומר פחות מחצי אינץ' כל אחד.

המכון למדיה ולענייני-ציבור מרווח שבי משך חמשת החודשים הראשונים של האיני תיפאדה, הקרישו רשתות-הטלוויזיה האמרי קאיות 375 סיפורים שאורכם 590 דקות. במשך 1985 כולה, מילחמת איראן-עיראק, שבה היו יותר ממיליון נפגעים — קיבלה סך הכל 82 דקות ברשתות-הטלוויזיה.

כפי שמציין השבוע נרפאבליק, המדיה האמריקאית התעלמה לחלוטין מהמאורעות האחרונים בלבנון, שסוכנות ריטרס תיארה אותם מהתמורים ביותר ב-14 שנות מיל-חמת-האזרחים שם. הסיבה לכך, מסכם העיתון: "מכיוון שלא יהודים הם המבצעים את ההרג" ולמרות שיותר אנשים נהרגו כביירות בחודש האחרון מאשר ב-16 חודשי האיניפאדה, לא נאמר דבר על כך בחדשות-הערב המרכזיות, השומות מקום ל"חייל הישראלי הברוטאלי, שיי רה בחזרה על המון פלסטיני המנסה להרגו באבנים ובכבוקייתבערה".

לאחר הכל, זוהי הדרך לזכות בפרסים בימים אלה.

אריק פטמן (הכותב הוא עיתונאי אמריקאי)

"אפאצ'י" זה לא בהכרח אינדיאני

אפשר להשתמש במודל של הצבאות "העי ניים" (גרמניה, בריטניה וכו') שבהם יש לאוני דה כ-20 מסוקים. עליפי נתוני מכוני-מחקר איסטרטגיים, המיספר הכולל של מסוקי-הקרב בצה"ל מגיע לכמה עשרות. לפי אותם נתונים יש למדינת-ישראל 12 אוגרות אם מיספרים אלה מרוויקים, אנתנו. על הפנים, מבחינת החוסר העצום במסק"רים.

את הפער המיספרי הזה בין הרצוי למצוי, ובהתחשב בכעיות כספיות חמורות של מע-רכת-הביטחון וקופת-האוצר, אפשר לפתור רק בצרכנות נבונה. יש בשוק מסק"רים קלים וזולים מסוג דפונדר, נאול וכיום גם קובורה. ברור שיכולתם פחותה מהאפאצ'י — הרי אין מציאות משוגעות במהסנייהשק של המעי צמות. לעומת זאת, אפשר לציין את העוברה שאף צבא מערבי אחד לא טרח לרכוש את האפאצ'י. אף המארינס העדיפו לקנות מסק"ר קובורה משופר, בגלל חיסרון-כיס.

רק תפרנים כמונו שופכים ממון רב על 25 אפאצ'ים. לא שלא צריך שיהיו לנו כמה כא לה, אבל חובה היא להתרכז בקנייה של כמות גדולה מהמסק"רים הזולים. רק את הכסף שבי קופה הקטנה צריך להשקיע ברכישת האפאצ'י. העיקר יילך לאחיו הקטנים והלא-יקרנים. נראית התפיסה שהוצגה כאן, ובהנחת נכונות הנתונים המיספריים, כפי שהופיעו בפירסומי המכונים השונים, ברור שרכישת 25 אפאצ'י היא החלטה די גרועה. לא בגלל התוספות האפאצ'י לצה"ל, שכן מדובר בכלי מעולה, אבל בגלל העובדה שרכישתם תמנע הצטיידות בכמות גדולה בהרבה של מסק"רים פשוטים וזולים יותר.

מכיוון שבעל המאמר הוא איש מע-רכת-הביטחון, הוא חתום בשם ח"ץ — ראשי תיבות ל,חייל צה"ל".

ננטי בכל הנוגע להקמת המערך ולתיפעולו. בכל הצבאות המערביים, לעומת זאת, ה מסוקים, וכיחוד המסק"רים, אינם מטוסים. מתייחסים אליהם כחלק מעוצמת כוחות-היבי שה, ורואים בהם אמצעי-לחימה יבשתיים הפועלים במימד האנכי. כלומר, הם מופעלים במיסרת עוצבות-השדה, יחד עם החי"ר, הטנקים, הארטילריה וההנדסה.

מעצם שיוך המסוקים בצה"ל לחיל-האוויר, נגזר גם אופי פעילותם בלוחמת-היבשה. הם משתתפים כגורם "מסייע", ואינם חלק אורגאני מעוצבות-היבשה. כאלמנט חיצוני לצוות-הקרב היבשתי, לעולם לא יוכל המסק"ר לבוא לידי ניצול ויעילות מכסימים ה פוטנציאל הגלום בו.

רעיונות ופיתרונות רצויים ומצויים, ומתן ציונים

מה עושים בכל הנושא החיוני הזה של המסק"רים?

פיתרון הפשוט והטיבעי של העברתם לצבא-היבשה אינו מעשי. משום-מה, הצעה כזו לא עלתה, וכנראה גם שלא תועלה. מה שטוב עבור כל צבא-יבשה מודרני בעולם, אינו די טוב עבור "הצבא הירוק" של ישראל. בהתמשך האנומליה העקרונית של הישארות המסוקים תחת כנפי זרויע-האוויר, צריך לפחות להבטיח שבקרב היבשתי ישותפו מסוקי-הקרב בעוצמה מספקת ובשילוב מירבי.

מבטיחים את זה באמצעות רכישת מיספר מספיק של מסוקים, כך שיוכל הרמטכ"ל בכל מצב להקצות לכל אוגדה כמות נאותה של כלים. אין צורך להתפרע בכמויות, כמו שיש לאמריקאים. אצלם לכל אוגדה מוצעים אורגאני יותר מ-50 אפאצ'י או קוברות.

מסוק במילחמת יום-הכיפורים יותר, ויותר זולים

את המסוק, כאמצעי לניוד כוחות וכפלט פורמה לוחמת בצורת המסק"ר, נרמה שצה"ל לא גילה עד היום.

עבור צה"ל, שדה-הקרב המשולב הוא ער-יין בגדר סיסמה ריקה מתוכן. מין אליל שמשלמים לו מס-שפתיים, אף בנוגע לחי"ר ולטנקים. על אחת כמה וכמה בהקשר המסוק והמסק"ר, ושיתופם בצוות-הקרב המשולב. הפיגור המהותי של צה"ל בנושא זה מומחש על-ידי העוברה שאצלנו נורק בעור כמה צבאות ערביים) המסוקים למיניהם שייכים לחיל-האוויר. הם מופעלים כ"מטוסים", חילי-האוויר מהווה את הגורם המיקצועי הדומי

ל נוכח אלפי הטנקים ואלפי קני-האר-טילריה של מדינות-ערב, עלתה חשיבור תם של מסוקי-הקרב לדרגה עליונה של אמ צעיהלחימה החיוניים. לפי פירסומים באר-צות-הברית, ישראל תרכוש 25 מסוקי-קרב מסוג אפאצ'י. עוד לפני שהמסוק הראשון יע שה רוח בשמינו, אפשר לומר בבטחה כי מדי בר במסק"ר (מסוקי-קרב) הטוב ביותר בעולם המערבי (כנראה שגם בחלק המיוחד), אם כי כיום אין לנו אופציות-קנייה (מסם). אין ספק כי נכיסת לתמיכה לשרות פעיל תתפל לפני צה"ל אפשרויות בעלות ערך מיבצעי רב.

אם מסכימים הכל על איכותו והתועלת הטמונה בו, הרי הכל גם יודעים שמדובר פה בכסף גדול. מחירו הכבד מעורר מחשבה לגבי היחס עלות/תועלת. כמו בהקשר כל רכש אחר, צריך "לעשות חושבים" לגבי אפשרויות וצרכים שונים לניצול אותם הרולארים כר-כיסת אמצעים ויתרונות אחרים. שהרי אפשר לומר דברים טובים ביחס לאמצעי-לחימה אחרים. חלקם יכולים למלא במידה זו או אחרת גם כמה מתיפקודי האפאצ'י הנכבד.

האם החברה רגשה למעלה, יודעים מה הם רוצים?

רור שרכישת 25 מסוקי אפאצ'י מיר עדת לתת מענה למערך מסויים של בעי יות, או ררישות מיבצעיות. מאור לא-ברור אם מקבלי ההחלטות בכלל מבינים כיאות את טם הבעיות הללו. אם לא, הרי קשה להאמין שהמחליטים מסוגלים להציע תשובה נכונה לשאלה בלתי-ברורה. הפיקות-פוליטית לגבי הבנת מקבלי-ההחלטות, יש להם על מה לסמוך. את השיריון ולוחמת השיריון גילה צה"ל באיחור של יותר מעשור.